

SFS 2004:738

Utkom från trycket
den 19 oktober 2004

Lag om ändring i rättshjälpslagen (1996:1619);

utfärdad den 7 oktober 2004.

Enligt riksdagens beslut¹ föreskrivs² i fråga om rättshjälpslagen (1996:1619)

dels att 2 och 39 §§ skall ha följande lydelse,

dels att det i lagen skall införas fyra nya paragrafer, 22 a–22 d §§, av följande lydelse,

dels att det närmast före 22 a § skall införas en ny rubrik av följande lydelse.

2 § Rättshjälp får beviljas i en rättslig angelägenhet om förutsättningarna i 6–8 §§ är uppfyllda.

För att rättshjälp skall beviljas krävs att rådgivning enligt 4 § har lämnats i angelägenheten i minst en timme, om inte sådan rådgivning är uppenbart obehövlig eller det finns något annat särskilt skäl.

I 9 § finns bestämmelser om rättshjälpens förhållande till rättsskyddsförsäkringar. I 10–13 §§ finns bestämmelser om när rättshjälp inte får beviljas och när det krävs särskilda skäl för rättshjälp. I 21 och 22 §§ finns särskilda bestämmelser om rättshjälp till offer för sexualbrott när angelägenheten skall behandlas utomlands. I 22 a–22 d §§ finns särskilda bestämmelser om rättshjälp i vissa gränsöverskridande angelägenheter.

Särskilda bestämmelser om rättshjälp i vissa gränsöverskridande angelägenheter

22 a § I en gränsöverskridande angelägenhet på privaträttens område gäller för en fysisk person de särskilda bestämmelser som anges i 22 b–22 d §§.

En angelägenhet är gränsöverskridande, om den skall behandlas i Sverige och den rättssökande när ansökan om rättshjälp görs har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen.

Vid avgörande av frågan om en rättssökande har sitt hemvist i en annan medlemsstat, skall den statens lag tillämpas.

¹ Prop. 2003/04:87, bet. 2003/04:JuU27, rskr. 2003/04:247.

² Jfr rådets direktiv 2003/8/EG av den 27 januari 2003 om förbättring av möjligheterna till rättslig prövning i gränsöverskridande tvister genom fastställande av gemensamma minimiregler för rättshjälp i sådana tvister (EGT L 026, 31.01.2003, s. 41, Celex 32003L0008, rättat genom EGT L 032, 07.02.2003, s. 15, Celex 32003L0008R[01]).

22 b § Trots vad som sägs i 6 § får en rättssökande vars ekonomiska underlag överstiger 260 000 kr beviljas rättshjälp, om den rättssökande visar

1. att han eller hon, helt eller delvis, saknar förmåga att bära sina egna rättegångskostnader och
2. att den bristande förmågan beror på skillnader i levnadskostnader mellan Sverige och den medlemsstat inom Europeiska unionen där den rättssökande har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort.

22 c § Det som sägs i 9 § andra stycket skall inte gälla.

22 d § Om en person som har beviljats rättshjälp i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen än Sverige söker verkställighet här av ett verkställbart avgörande som har meddelats i den andra medlemsstaten, gäller det som sägs i 19 § andra stycket.

39 § Om ett mål eller ärende rörande den rättsliga angelägenheten pågår vid domstol, beslutar domstolen i frågor enligt denna lag. I annat fall beslutar Rättshjälpsmyndigheten i frågorna. Rättshjälpsmyndigheten beslutar också till vem ersättning enligt 30 § andra stycket och 31 § tredje stycket skall betalas.

Om en ansökan om rättshjälp avslås helt eller delvis skall beslutet innehålla de skäl som har bestämt utgången.

Vad som sägs om domstol i denna lag gäller även arrendenämnd och hyresnämnd.

Rättshjälpsbiträdet beslutar om att sådan utredning som avses i 17 § första stycket skall utföras.

Denna lag träder i kraft den 1 november 2004.

På regeringens vägnar

THOMAS BODSTRÖM

Magnus Medin
(Justitiedepartementet)